

Heti biztató üzenetek 3.10. Isten ereje erőtlenségünk által ér célhoz

„Ekkor az Úr felruházta lelkével Gedeont, az pedig megfújta a kürtöt, és hadba szólította Abiézer nemzetségét.” (Bírák 6,34)

Az *Apostoli hitvallásról* úgy szoktunk beszélni az egyházi szakzsargonban, mint amelyben a keresztyén ember megvallja győzedelmes hitét. Azt a győzedelmes hitet, a Szentháromság Isten magasztalja, amely Isten szabadítását, Isten hatalmát, s a kibontakozó teljességet hirdeti. Együtt mondjuk a gyülekezet közösségében. Ennek ereje van. Mikor gyermekként először vettem részt egy felnőtt istentiszteleten, megdöbbentő élmény volt számomra, mikor az egész gyülekezet együtt mondja a *Miatyánkot*. Mai napig megborzongok a tömeg hangjának erején, ahogyan megszólal a közösen mondott imádság.

Együtt olyan erősek vagyunk. Mi, Krisztus teste, az egyház. Jó ebben az erőben, ennek a terében zsiszegni. Az egésznek van valamiféle méltósága. Emellett nagyon biztonságos is. Mi, együtt, sokan. Győztes ügyet képviselünk egy teli templomban, kicsik és nagyok, férfiak és asszonyok, mi mindnyájan egyként.

Aztán kimegyünk a templomból, elindul ki-ki az autó, vagy a busz felé és valami ebből az erőből oszlani kezd. Talán még fülünkben csengenek az áldás szavai, motoszka még bennünk egy betalált mondat a prédikációból, vagy az orgonahang egy-egy taktusa cseng még fülünkben.

De aztán eljön az a pillanat, mikor magamra maradok az élménnyel és az lesz a legfontosabb kérdés, hogy mit is kezdek vele. Azzal a mondattal, ami azt mondta: csináld másképp! És boldog voltam, éreztem, hogy én ezt akarom. Éreztük, hogy mi ezt akarjuk. Ez egy közös élmény, közös tapasztalat, közös elhatározás, közös küldetés volt. Ez az egész a harcról szólt és a győzelembe vetett hit kétség nélküli optimizmusáról. Átéltük a realitás feletti valóság magasztosságát és közös sebezhetetlenségünk hatalmát.

Mégis a közösségünk bár kollektíva, nem fedezi el az egyéni felelősségvállalás fontosságát! Az a megfogalmazás, hogy Isten ügye mindnyájunk ügye, az azt jelenti, hogy enyém meg a tied, meg az övé stb. 1+1+1+1...

A „mi” ereje talán elfedi az „én” erőtlenségét, de ettől még az én-nek szembe kell néznie erőtlenségével és meg kell küzdenie vele ahhoz, hogy a mi ne gyengüljön meg az én miatt. Csapatportokban jól tudjuk, hogy elég egyetlen szereplő gyenge formája és az kihát a csapatra. Másfelől: hiába tud minden zenész kiválóan teljesíteni egy koncerten, ha az egyik zenész felkészületlensége belerondít a tökéletes hangzásba.

Erre tanít Gedeon története. Rávághatnánk, hogy igen, a hazaküldött katonák, akik féltek, s azok, akik nem úgy ittak a folyóból, azok erre tanítanak. Olyan harcosokra van szükség, akik készek a vérüket ontani. És persze a vezér, akit erős vitéznek nevez az angyal, mikor Isten elhívó szavát hozza neki. Erős vitéz. Fizikailag biztos az. Megizmosodott az éretlen búza kicséplésében.

Midián kegyetlenségéhez ugyanis hozzá tartozott az, hogy aratás idején támadtak, s elvitték a termést, de még nagyrészt a vetőmagot is, így a nép éhezett, gyöngye volt és sebezhető a harcban. Így aztán learatták az éretlen termést, hogy valami legalább maradjon, s hát az éretlen termést kiütögetni a kalászból borzasztó nehéz.

Gedeon is megizmosodott ebben a munkában. Erős volt fizikailag. És erős volt ismeretben is. Ismerte az atyák hagyományát, a régi idők Istenét, aki valaha még megszabadította népét, s szétválasztotta előttük a tengert. Ma már persze ilyet nem csinál – gondolkodik hangosan.

Isten pedig kiválasztja őt. Le kell rontania a városi bálványt és olyan Lélekkel tölti be őt, hogy mikor megszólal, mikor kürtbe fúj, akkor engedelmeskedik neki mindenki, aki körülötte van. Senki sem fél, senki sem kérdez, hanem hadba indul.

Gedeon viszont magába néz és érzi, hogy nem áll készen. Egy marék gyapjút vesz elő és arra kéri Istent, hogy a gyapjún keresztül mutassa meg, hogy tényleg kiválasztotta őt. Mert egy háborúhoz nem elég néhány erős pillanat. Nem elég, hogy hisznek benne, hogy bíznak benne, hogy átjárta a Szentlélek. Isten ügye több ennél.

És akkor vizes lesz a gyapjú és száraz marad a fű, majd fordítva. Kicsit olyan megmosolyogtató a történet és meglepő, hogy Isten belemegy ebbe a játékba. Sok teológus meg is szenved a kérdéssel, hogy miért is. Hiszen Jézus minden esetben elutasítja a jelkézéseket. Amikor várnak Tőle egy produkciót, egy bizonyítékot.

Azonban van itt egy fontos különbség: amikor Jézustól kérnek jelt, akkor Jézusban kételkednek és e kétely leküzdéséhez kérnek segítséget. Gedeon viszont önmagában kételkedik. Saját alkalmasságában nem biztos és abban, hogy neki ezt tényleg kell csinálnia. Ez egy félelmetes elbizonytalanodás. Az inkompetencia érzete felett érzett szorongás, a töréserlmény szakmai identitásunkban félelmetes. Nem szeretjük feltenni a kérdést, hogy kell-e ezt csinálnom.

És az Isten ügyében se szeretjük feltenni a kérdést, hogy helyemen vagyok-e? Alkalmas vagyok-e a szolgálatra? Kell-e ezt csinálnom? Én vagyok-e a választott? Alkalmas vagyok-e rá? Látva a korlátaimat Istennek nem kellene megváltoztatnia?

Pálban is felvetődött betegsége okán a kérdés, de Isten megértette vele, hogy az egyház épülése nem Pál apostol teljesítményétől függ, hanem Isten irgalmától. Erőtlensége nem baj. Azért nem baj, mert szembenézett vele. És ez a szembenézés, a csendben a tükör előtt: önvizsgálat. Annak kimondása, hogy áthatolhatatlan korlátnak látom a határait. Azt tapasztalom, hogy Istennek kétféle válasza van erre az élményre: az egyik az, hogy elvégzi bennem, hogy kitolhassam e határokat, a másik az, hogy *igen, de mégis sikerülni fog, mert ahol a Te erőd véget ér, ott elkezdi dolgozni az enyém.*

Gedeon megállása, vallomása, hogy neki jelre van szüksége voltaképpen nem is gyávaság, hanem hatalmas bátorság. Odaáll Isten elé és azt mondja: *tudom, hogy rossz válasz, de kételkedek magamban és ezen csak Te tudsz segíteni. Ne én akarjam ezt az egészet, hanem tedd egészen biztossá, hogy Te küldesz el engem!* Nem tudom, hogy Isten mindenkinek megadja-e ezt a választ, amit kér. Nekem megadta.

Mikor a teológiára jelentkeztem, keresztül kellett mennem a Corvin negyed aluljáróján. Egy vak férfi játszott szintetizátorán. Viccesen azt mondtam, ha egy egyházi dalt játszana, jel lenne, hogy lelkésznek kell mennem. Mikor visszafelé jöttem, a lépcsősor közepéről meghallottam egy dallamot. Egy egyházi dal volt. A fürt nedves lett. Szívem melengető volt. De aztán így szóltam: mégiscsak egy ige lenne az igazi. És vasárnap a szószéken megszólalt: ezúttal a fűt marad száraz – képletesen persze. Ez az én gedeoni jelkéresem és nagy az Isten irgalma, hogy válaszolt erre a kéresemre. A tükör a bátrak tárgya, s a csend a bátrak közege. Erősítsen minket Isten, hogy merjünk kérdezni és merjünk

Isten választát meghallani!